నిజముర కృష్ణా...!

– కమలాగాయత్రి(ద్రావిడ)చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

నేను జవాబివ్వలేదు. ఎందుకో తెలీదు ఒకదానికొకటి పొంతనలేని ఏవేవో ఆలోచనలూ, దృశ్యాలూ నా కళ్ళముందు కదులుతున్నాయి.

"మీరు అతడితో మాట్లాడారుకదా అతనేమన్నాడు?" అడిగాను.

గట్టిగా నవ్వాడు జోగేందర్. "ఏం సాబ్ మా చౌదరిగారు చెప్పినవన్నీ నిజాలనా మీ అభిప్రాయం?"

బిత్తరపోయి చూసాము. "అదేమిటి? అలా అన్నారు. అతడూ", అంటూ ఏదో అడగబోయిన మమ్మల్ని ఆపుతూ చెప్పాడతను "చూడండి సార్ ఆ పండిత్ గారి ఫ్యామిలీ, ముఖ్యంగా సతీష్ నాధ్, చౌదరిగారికి చాలా క్లోజ్. వారి ఇంట్లో ఏ పూజ జరిగినా, హోమాలకీ, శుభకార్యాలకీ అన్నింటికీ వీళ్ళే పెద్దదిక్కు. ఆ పెద్దాయన ఆరోగ్యం మధ్యలో కాస్త బాలేనప్పటినుండీ అన్నింటికీ సతీష్ నాధే వస్తున్నాడు, కుర్రాడు బాగా తెలివైనవాడు, పెద్దవాళ్ళ పలుకుబడి ఎలా వాడుకోవాలో, ఎక్కడవాడుకోవాలో తెలిసినవాడు వారితో ఎలా మెలగాలో తెలుసుకున్నవాడు..

పండిత్ గారి బాధ చూసి, సతీష్ రిక్వెస్ట్ తో మా చౌదరిగారు ఈ కేసుని మినిమమ్ ఎంక్వైరీతోనే క్లోజ్ చేసారు. అసలు జగదీష్ గానీ, ఆమె లవర్ ది గానీ ఎలాంటి స్టేట్మెంట్లూ ఇవ్వనూలేదు, మేము తీసుకోనూ లేదు"

"వ్వాట్..." అదిరిపడి చూసాను,"బట్ మీ రికార్డ్స్ లో వారిద్దరి స్టేట్మెంట్లూ విత్ సిగ్నేచర్స్ వున్నాయి. ఏదో పేరుతోవుంది కూడా?" అడిగాను.

తేలిగ్గా నవ్వేసాడు, "అలాంటివి వంద దొరుకుతాయి సాబ్ కావాలంటే. ఆ మాటకొస్తే ఆ కుర్రాడిని, జగదీష్ నీ ఈ కేసు టైమ్ లో మేము కలవనేలేదు తెలుసా?"

"జగదీష్ ఎవరినీ కలవట్లేదని విన్నాం, కానీ మీకు కూడా కలవలేదని ఊహించలేదు. ఐనా పోలీస్ ఎంక్వైరీలో జాలి చూపిస్తే న్యాయం ఎలా జరుగుతుంది జోగేందర్?" బాధగా అడిగాను.

ఇబ్బందిగా చూసాడతను, "ఏం చెప్పమంటారు సర్, ఇలాంటి కేసులు మామూలువాళ్ళ ఇళ్ళల్లో రొటీనే గానీ, పండిత్ లాంటి కుటుంబాల్లో జరగవు. జరిగినా పైకి తేలవు. ఇది ఇంత గోలగోల అయిపోయింది. దాంతో ఆయన బాగా

క్రుంగిపోయారు. మా చౌదరిగారే కాదు, మొత్తం వారణాశే జాలిపడింది వారి కుటుంబానికి జరిగిన అప్రతిష్టకీ, అవమానానికీ.

అందుకే ఇక వారిని ఎక్కువ బాధపెట్టకుండా సింపుల్ గా ముగించేసారు ఎంక్వైరీ. ఐనా ఆరా తియ్యడానికి కూడా ఏమీ లేదుగా. అవ్వాల్సిన గొడవంతా ముందే అయిపోయింది. ఎవ్రీథింగ్ వాజ్ ఓపెన్. ఏదీ రహస్యంగా జరగలేదు. కుల పెద్దల పంచాయితీయే సాక్ష్యం మొత్తం వ్యవహారానికి" చెప్పాడు.

ఏమీ అనలేక అన్యమనస్కంగా కూర్చున్నాను కానీ, సిస్టమ్ లోని ఈ వ్యవహారాలకి చాలా దిగులుగా అనిపించింది. ఏం చెయ్యలేని పరిస్థితి.

ఐతే జగదీష్ నీ, అతడినీ కలవడం కూడా అవసరమే. ఐనా వారిని కలవకుండా నిజాలు తెలిసేసుకుంటానని ఎలా వూహించాను నేను. హౌ ఫూలిష్. అయామ్ నాట్ కట్ అవుట్ టు డూ దిస్ టైప్ ఆఫ్ ట్రాకింగ్.

తులసికి న్యాయం చేయలేననే అనుమానం నాలో మొదట్నుంచీ ఏమూలో వున్నా, ఆ అనుమానం నిజమౌతుందనే భయం మొదటిసారిగా నన్ను కలచివేసింది.

జగదీష్ ని దూరం నుంచి చూస్తూనే నా కాళ్ళు ఆగిపోయాయి. అతికష్టంమీద ఒక్కో అడుగూ వేసుకుంటూ నార్మల్ గా వుండడానికి విశ్వ ప్రయత్నంచేస్తూ డాక్టర్ ప్రణయ్ పక్కన ఛైర్లో కూర్చున్నాను. ఒక్కర్నే తనతో లోపలవుంచుకుంటాను అని ఆయన చెప్పడంతో నేను మాత్రమే లోపలికి వచ్చాను. చిన్న సెల్ లా వున్న రూమ్ కి మధ్యలో ఓ టేబుల్ కి అటూ ఇటూ ఛైర్స్ వేయబడివున్నాయి. వాటికి ఒకవైపు జగదీష్ కూర్చునివున్నాడు. అతని పక్కన ఓ నర్స్ నిలబడివుంది.

చాలాసేపు ప్రణయ్ ప్రోబ్ చేసిన తర్వాత నన్ను సైకియాట్రిస్ట్ కి అసిస్టెంట్ గా భావించి జగదీష్ ఇచ్చిన స్టేట్మెంట్ నా చెవుల్లో ఇక మారుమ్రోగుతూనేవుంటుంది. వర్డ్ టూ వర్డ్.

"తులసి. నాకు బాగా జ్ఞాపకం. ముఖ్యంగా తన ఫోటో మా అమ్మ నా ముందుంచినప్పుడు నన్ను నేనో క్షణం పూర్తిగా మరిచిపోయాను. చెప్పాలంటే మైమరచిపోయాను.

ముట్టుకుంటే మాసిపోతుందా అనిపిస్తున్న గులాబీ ఛాయ మెరిసే కళ్ళు అమాయకమైన నవ్వు. ఓ వింత వెలుగుంది అమ్మాయి ముఖంలో.

"పేరు తులసి, ఎలావుందిరా?" అన్న అమ్మ ప్రశ్నతో ఈ లోకంలో పడ్డాను.

"ఎందుకమ్మా?" అని విషయం అర్థమైనా ఏమీఎరగనట్టే అడిగాను.

"ఈ అమ్మాయి మీ నాన్నగారికీ, పెదనాన్నగారికీ బాగా తెలిసిన స్నేహితుడి కూతురటరా, మన ఇంటి కోడల్నిచేయాలని ఆయన ఆశట. కైలాష్ అన్నయ్య కోసం అడిగారూ" అంటూ ఆగి నా ముఖం చూసింది.

"ఓ.. అ.. అలాగా" తడబడ్డాను.

అమ్మ దొరికిపోయావన్నట్టుగా చిన్నగా నవ్వి, "సర్లే.., మీ అన్నయ్య ఇప్పట్లో పెళ్ళే చేసుకోనూ, సంబంధాలేవీ చూడద్దూ అన్నాడట. అమ్మాయేమో బాగుందీ, పెద్దవాడికైతే ఏంటీ, చిన్నవాడికైతే ఏంటీ అసలంటూ మన ఇంటి కోడలైతే చాలూ, బాగుంటుందని మీ పెదనాన్నగారే. నీ అభిప్రాయం కనుక్కోమన్నారు. మరి సరే అని చెప్పేదా జగ్గీ?" అంది.

ఆ నిమిషం ఒక్కసారిగా సంతోషంతోనూ అమ్మకి అర్ధమైపోయింది నా మనసు అన్న మొహమాటంతోనూ, ఉక్కిరిబిక్కిరయిపోయి ఏం చెప్పాలో తెలీక మౌనంగా వుండిపోయాను.

అమ్మ నా తలమీదో మొట్టికాయవేసి, లేచి మండువాగుమ్మం దగ్గర నిలబడి నాన్నగారికీ, నాకూ వినిపించేలా, "ఇదిగో, విన్నారా ప్రత్యేకంగా నన్ను అడగమన్నారుగానీ ఈరోజు వరకూ మన జగ్గీకి మీ ఎంపిక నచ్చకుండా ఎప్పుడైనా వుందా చెప్పండి. అమ్మాయి తరఫువాళ్ళకి చెప్పేయండిక, తాంబూలాలకి వచ్చేయమని" అని చెప్పి నావైపు చూసి ఫకాలున నవ్వేసింది. అప్రయత్నంగా నేనూ నవ్వేసి, మొఖం తిప్పేసుకున్నాను.

ఆ తరువాత, తాంబూలాలూ, పెళ్ళీ, కొత్త కాపురం, తులసి తో కొత్త జీవితం, అన్నీ ఓ కలలా జరిగిపోయాయి.

తులసంటే ప్రాణం. తనని ఓ సున్నితమైన పూలబొమ్మలా పదిలంగా చూసుకునేవాణ్ణి. నేను చాలా మితభాషిని, పైగా ఎక్కువ ఎక్స్ ప్రెసివ్ కాదు. దానివల్ల నా ప్రేమని పూర్తిగా వ్యక్తపరచలేకపోయేవాడిని. తనూ నాలాగే సిగ్గరి, తన భావాలనీ, భయాలనీ, ఇష్టాలనీ, అయిష్టాలనీ, అన్నింటినీ మనసులోనే దాచుకునే మనిషి, పైగా మృదుస్వభావి, అందుకే తనని ఎప్పుడూ హర్ట్ చేయకుండా జాగ్రత్తగా చూసుకునే వాడిని.

తనూ చాలా ఒద్దికైన భార్యగా ఎంతో గౌరవంగా, భక్తిగా, అభిమానంతో మెలిగేది. ఎప్పుడూ తనని పెళ్ళిచేసుకుని తప్పుచేసానన్న భావనే రాలేదు, నాకు గానీ, మా ఇంట్లో వారికి గానీ.

పెళ్లై చాలా సంవత్సరాలు గడిచి మాకు పిల్లలు కలుగనప్పుడు కూడా, అది స్త్రీదే తప్పంటూ నిందించే సమాజంలో మెలుగుతూ కూడా ఏరోజూ తులసిని నిందించలేదు, అది ఓ కుటుంబసమస్యగానే భావించి వర్రీ అయ్యాముగానీ, దానికి తనని కారణం చేసి ఒక్కమాటైనా అనాలని ఎవరికీ అనిపించలేనంతగా తనని మాలో కలిపేసుకున్నాము, తనూ అలాగే కలిసిపోయింది.

వ్యాపారం చేయాలన్న పురుగు నా మెదడుని చేరనంతకాలం అంతా బాగుండేది. ఆ తర్వాతే నాలో కోపం మొదలైంది.

నన్ను ఎదగనీయని నా తండ్రి ఆచార నియమాలమీదా, ఆలోచనల మీదా, వాటిని సపోర్ట్ చేస్తూ నాకు నీతులు చెప్పే ఇంట్లో వారిమీదా, బంధువులమీదా. మేం బ్రతుకుతున్న సొసైటీ మీదా. చెప్పాలంటే అందరిమీదా.

ఏదో తెలీని ఉక్రోషంతో రగిలిపోయేవాడిని, అది మెల్లగా అందరిమీదా, ఎక్కువగా తులసిమీద రిఫ్లెక్టవడం మొదలైంది, అరవడం, మాటలనడంలోకి దారితీసింది.

సరిగ్గా అప్పుడే అన్నయ్య తన ట్రావెల్ ప్రోగ్రామ్స్ ముగించుకుని తిరిగివచ్చాడు, రకరకాల వ్యాపారాలు చేసి వచ్చిన అతడి మాటలు నన్ను ఎంతగానో ఆకర్షించాయి. అన్నింటికంటే ఎక్కువగా నచ్చినది, అతడు నా ఆలోచనల పై చూపించిన నమ్మకం, ఆ పైన నన్ను నమ్మి, నేను కోరిన వ్యాపారానికి డబ్బు పెడతాననడం, అన్నీ చాలా అద్భుతంగా తోచాయి. నాకు మా ఫ్యామిలీ ఇవ్వనిదేదో, వారి దగ్గర దొరకనిదేదో అన్నయ్య దగ్గర దొరికినట్టనిపించింది.

మాతా టేక్డీలో ప్రసాదశాల పెట్టి వ్యాపారం చేయాలన్న ఆలోచన అన్నయ్యదే. అయితే అన్నయ్య ఒకటే అనుమానం వ్యక్తం చేసాడు, కనీసం సెల్ సిగ్నల్ కూడా రాని ఆ ప్లేస్ లో, సాయంత్రమయితే పిట్ట కూడా కనపడని ఆ అటవీ ప్రాంతంలో నేనుండగలనా అని. తీరా అంతా సెట్ చేసాకా పదిరోజుల్లోనే పారిపోయి వచ్చేస్తానేమోనని భయపడ్డాడు.

అదే కనుక జరిగితే మొత్తం కులమంతా కోడై కూస్తుంది, 'మేము ముందే చెప్పాము, ఇలా జరుగుతుందనీ, అందుకే వద్దన్నామంటూ', మాటల తూటాలతో పొడిచి పొడిచి చంపుతుందని ఆలోచించాడు. వేరే ప్లేస్ చూద్దామన్నాడు.

ఆ మాట వింటూనే నా పట్టుదల పదింతలైంది. 'వద్దు. అక్కడే వుండి సాధిస్తాను' అని చెప్పాను. కానీ అది సక్సెస్ కాకపోతే అవమానాలపాలౌతాననే భయం ఏమూలో నాకూ వుంది, అందుకే నేను ఎక్కడ, ఏ వ్యాపారం చేయబోతున్నానో ఎవరికీ చెప్పదలుచుకోలేదు, కనీసం తులసికి కూడా.

అందుకే అలా అక్కడ షాప్ కి అడ్వాన్స్ ఇవ్వగానే ఇలా వచ్చి, ఇక్కడ నాన్నతో గొడవపడి తర్వాత ఫోన్ చేస్తానంటూ తులసికి చెప్పేసి ప్లాన్డ్ గానే ఇంట్లోంచి వచ్చేసాను. అన్నయ్యకీ, రఘుపతికీ తప్ప వేరెవ్వరికీ నా వునికే తెలీకుండా, వచ్చేసాను..,

పదిహేడు నెలలు. ఒకటి కాదు, రెండు కాదు. పూర్తిగా పదిహేడు నెలల పాటు. అలా ఎవ్వరినీ కాంటాక్ట్ చేయకుండా గడిపాను. అజ్ఞాతవాసంలా గడిపాను.

రెండు నెలలకి ఒకసారి రఘుపతి వచ్చి నాకూ, నా షాపుకీ కావలిసిన వస్తువులు తెచ్చి ఇస్తుండేవాడు.

నేను కోరుకున్నట్టే నా ఐడియా ఫలించింది, గుడికి వచ్చిన వారందరూ ప్రసాదశాల దగ్గర విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి రావడం మొదలైంది, వారు విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి బెడ్స్ కూడా అరేంజ్ చేయసాగాము. నెమ్మదిగా ప్రసాదాల ఆర్డర్లు ఇవ్వడం కూడా మొదలైంది.

గుడి పూజారులకి కూడా మామీద గురి కుదిరింది, పూజలకోసం సామగ్రి, ప్రసాదాల తయారీ, అన్నింటికీ నా షాపుని సజెస్ట్ చేయసాగారు. వీటన్నింటితో మొత్తానికి నేను కోరుకున్న సక్సెస్ లభించింది, నా వ్యాపారమూ పెరగడం మొదలైంది. ఇంక త్వరలో అక్కడొక యాత్రికుల సత్రం, ప్రసాదశాల నా స్వంతంగా ఏర్పాటవుతాయని గ్రహించాను.

నేను అనుకున్నది జరిగింది. దాంతో ఇక ఈ వనవాసం చాలించి దగ్గరలో వున్న వూరికి మకాం మార్చేసి ఫ్యామిలీని అక్కడికి షిఫ్ట్ చేస్తే బాగుంటుందనే ఆలోచన రాసాగింది.

అన్నకి ఆ కబురు పంపాలనుకున్నాను, కానీ రఘుపతి రావడానికింకా చాలా టైముంది, ఒంటరితనం నన్ను భరించలేనంతగా వెంటాడగా, ఇక నా కుటుంబాన్ని విడిచి వుండలేక ఓరోజు వున్నపాటుగా బయల్దేరి ఇంటికి చేరుకున్నాను. అక్కడ చూస్తే వాకిట్లో తమ్ముడి పెళ్ళి మండపం. అది చూసి ఆశ్చర్యపోయాను, నేను లేకుండానే తమ్ముడికి పెళ్ళి తలపెట్టిన నాన్నమీద పీకలవరకూ కోపంవచ్చినా అందరి ఎదుటా అల్లరి ఎందుకని నిగ్రహించుకుని ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన నాకు ఎదురైన మొదటి షాక్ నా భార్య లేకపోవడం.

అదీ తను నా దగ్గరుందని మా ఫ్యామిలీ ఒక్క మా ఫ్యామిలీయే కాదు, తులసి తల్లితండ్రులు కూడా భావించడం. పెళ్ళకని వచ్చిన వారికి తులసి నాతో రాకపోవడం ఓ షాకయితే, అసలు అన్నాళ్ళుగా నాతోనే లేకపోవడం అతి పెద్ద షాక్.

నేను, ..నేను.. ఫోన్ చేసి.. రమ్మన్నానంటూ, నేను వెళ్ళిన నెల్లాళ్ళలోపే తులసి వెళ్ళిపోయిందనీ, నేను ఇంకా కోపంగానే వున్నాననీ, త్వరలో నన్ను వొప్పించి, ఇంటికి తిరిగి తీసుకువస్తానంటూ మధ్యలో రెండు, మూడుసార్లు ఫోన్ కూడా చేసిందంటూ మావాళ్ళు చెప్పారు.

ఒక్క క్షణం నేను మా ఇంట్లో వాళ్ళనే అనుమానించాను, పిల్లలు పుట్టట్లేదన్న సాకుతో నేను లేని టైం చూసి తులసినేమైనా వెళ్ళగొట్టారా, లేక తనపట్ల మరేదైనా ఘోరం తలపెట్టారా, అని భయపడ్డాను. బహుశా తులసి పేరెంట్స్ కూడా ఆ సమయంలో అదే అనుకుని వుండవచ్చేమో నాకు తెలీదు.

కారణాలేవైనా తను కనపడట్లేదన్నమాట వాస్తవం, సో పోలీస్ కంప్లైట్ ఇవ్వాలా, లేక మేమే వెతకాలా, కానీ ఎక్కడని వెతకాలీ, అని మేం తర్జనభర్జన పడేంతలోపే, కోదండం మావయ్య నెమ్మదిగా ఓ మాట బయటపెట్టాడు. అది మా అందరికీ తల తిరిగిపోయేంత దారుణమైన మాట, "తులసిని, ఎవరితోనో రామ్ ఘడ్ లో దూరంనుంచి చూసానంటూ. అదీ భార్యాభర్తలంత చనువుగా వున్నారంటూ తాను దగ్గరికి వెళ్ళి పలకరించేలోపు వెళ్ళిపోయారనీ"

ఒక్కసారిగా అక్కడ రకరకాల డిస్కషన్లు, అభిప్రాయాలూ, హేళనతో కూడిన సూచనలూ, అవన్నీ వింటూ అలా చాలా సేపు కూర్చుండిపోయాను.

ఆ మాట వేరెవరైనా అనుంటే వాళ్ళ తల నా చేతుల్లో పగిలిపోయేది, కానీ చెప్పినవాడు వేరెవరో కాదు, మావయ్య కానీ ఐనా భార్యాభర్తలంత దగ్గరగా అని ఆయనెలా డిసైడ్ చేస్తాడు, ఏ కారణంతో తులసి దూరంగా వెళ్ళాల్సివచ్చిందో ఏదో బలమైన కారణంతో తులసిని ఎక్కడో వుండిపోయిందేమో తెలిసీ తెలియకుండా వీరంతా.. ఛ..ఛ.. .. పోయి పోయి తనలాంటి అమ్మాయిమీదా ఈ అభాండాలు.

అదే మాట తీవ్రంగా చెప్పాను వారికి, 'రామ్ ఘడ్ లో వున్నారన్నారు కదా వెళ్దాం. అక్కడికే వెళ్ళి తెలుసుకుందాం. ఏమైందో, ఐనా ఏం జరిగినా సరే, తులసి నాకు ద్రోహం చేయలేదు, చేయదు, ఏదో జరిగింది, అదేంటో మీ ముందే కుండబద్దలు కొడతాను, నాతో ఎవరొస్తారో రండంటూ' బయటికి దారితీసాను.

గుమ్మం దాటుతూనే ఎదురుగా టాక్సీ దిగుతున్న తులసి అదీ నిండు గర్భిణిగా. నేను వెళ్ళిపోయి దగ్గర, దగ్గర ఏడాదిన్నర పైన అవుతుంటే. తొమ్మిది నెలల గర్భిణిగా ఎదురొచ్చింది నా భార్య నా నమ్మకాన్ని ముక్కలు చేస్తూ.

నా నడక నిలిచిపోయింది. నేను నిశ్చేష్టుడిలా నిలబడిపోయాను, ఆ తర్వాత జరిగినవేవీ నా అధీనంలోలేవు నేను కేవలం ఓ ప్రేక్షకుడినై నిలిచాను.

ధీమాగా ఇంట్లోకి రాబోతున్న తులసిని ఆమె తల్లితండ్రులే ముందు నిలువరించారు. ఆపి 'ఇన్ని నెలలూ ఎక్కడున్నావూ, ఎవరితో కాపురం చేసి కడుపు తెచ్చుకుని, ఏ ధైర్యంతో తిరిగొచ్చావంటూ' ప్రశ్నించారు..

నివ్వెరపోయి చూసింది తులసి, నిస్సహాయంగా నావైపు చూసిన, ఆమె చూపు నాకిప్పటికీ గుర్తే. 'మీరుండగా నా మీద ఈ నిందలేమిటంటూ' ప్రశ్నించిన ఆ చూపు, 'అండగా నిలబడమంటూ అర్థించిన ఆ కళ్ళూ' నన్నెప్పటికీ వెంటాడుతూనే వుంటాయి

ఒక్కసారిగా అందరూ ఆమెని నిందించసాగారు, మధ్యలో ఎవరో అన్నారు ఆమె తప్పు ఏదైనా, ఇది కుటుంబగౌరవానికి కాదూ, కులగౌరవానికి సంబంధించిన విషయం, కులపెద్దలని పిలిపించమన్నారు,

ఆఘమేఘాలమీద వారందరూ వచ్చి సమావేశమయ్యారు, తులసిని మా ఇంటి గడపలో అడుగుకూడా పెట్టనివ్వనన్న నాన్నగారి మాటతో ఆరుబయటే పంచాయతీ.

సడన్ గా నేను కదిలాను, నాకు తెలియాల్సినది ఒక్కటే. వెళ్లి తనముందు నిలిచాను. ఒక్కసారిగా అందరి దృష్టీ మా వైపు తిరిగింది, అదంతా నాకిప్పుడు పట్టట్లేదు నా మెదడు పొరల్లో ఏదో మోగుతున్న ఫీలింగ్.

తన ముందు నిలబడ్డ నావైపోసారి తీవ్రంగా చూసింది.

"ఒకే ఒక ప్రశ్న తులసీ. నీ కడుపులో వున్న బిడ్డకి తండ్రెవరు?" సూటిగా అడిగాను.

దెబ్బతిన్నట్టు చూసి, "మీకు తెలీదా?" అంటూ తిరిగి ప్రశ్నించింది.

"ప్రశ్నకి ప్రశ్న సమాధానం కాదు తులసీ జవాబు చెప్పు ఎవరు?" అతి కష్టంమీద నన్ను నేను సంబాళించుకుంటూ అడిగాను.

"మీ బిడ్డకి తండ్రెవరని మీరే అడుగుతున్నారా? అది కూడా ఇలా? చాలా దారుణమైన నిందవేస్తున్నారు జగదీష్ అదీ ఇందరిలో" అంది నావైపే చూస్తూ.

"నేను కాదని నీకూ తెలుసు, నాకూ తెలుసు. ఎవరు తులసీ, దీనికి కారణం ఎవరు? ఎందుకు చేసావిదంతా? అసలు ఎందుకు? ఎందుకు తిరిగొచ్చావ్ తులసీ? నన్ను చంపడానికా" అరుస్తూ నిస్సహాయంగా పక్కనున్న కిటికీ ఊచలకేసి నాచేతిని బలంకొద్దీ కొట్టాను.

నావైపు నిస్సహాయంగా చూసింది, చెంపలమీదుగా కారిపోతున్న కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ చుట్టూ చూసింది, గుమిగూడిన జనం, గుసగుసలాడుతున్న బంధుజనం, నిలబడి గమనిస్తున్న పంచాయితీ పెద్దలు.

నెమ్మదిగా నాకేసి తిరిగి, "మీరెందుకిలా చేస్తున్నారో నాకు అర్థం కావట్లేదు జగదీష్. ప్లీజ్. అందరిముందూ ఈ తమాషా ఆపండి. మనం లోపలికెళ్ళి మాట్లాడు" అంటున్న తన మాటలు తుంచేస్తూ,

"చాలు తులసీ. ఇక చాలు. నువ్వు ఏ ధైర్యంతో ఇక్కడిదాకా వచ్చావో నాకు తెలీదు గానీ ఇంక నీకు-నాకు మధ్య మన అనేదేదీ లేదు. ఈ ఇల్లు కూడా" అని చెప్పేసాను.

తీక్షణంగా చూసింది నావైపు, "ఒకవేళ మీ అనుమానం అదే అయితే దానికి ఇదికాదు విధానం. వేరే దారులున్నాయ్. చదువుకున్నారు కావలంటే మీరు డీ.ఎన్.ఏ." అంటున్న ఆమెని చేతితో వారిస్తూ చెప్పాను,

"చాలిక. నీ కథలువినే ఓపిక నాకు లేదు తులసీ, ఎంతో మేనేజ్ చేసినదానివి బహుశా నీకది పెద్ద విషయంకాదులే. ఐనా ఫర్ యువర్ ఇన్ఫర్మేషన్. నేను నిన్నొదిలి వెళ్ళి 17నెలలు అయ్యింది. గుర్తుందా? సంవత్సరాల తరబడి ఏబిడ్డా తల్లి కడుపులో ఐతే వుండడనుకుంటాను. కాదూ?

ఐనా నువ్వు ఎవరితోపోయావో, ఎక్కడేంచేసావో తెలుసుకుని మాత్రం నేను ఏం చేస్తాను చెప్పు?. చేసిన రభస, తీసిన పరువు చాలు. ఇనఫ్ ఇక బయల్దేరు" అంటూ చేతులు జోడించాను.

ఏదో తీవ్రమైన గాయమైనట్టు విలవిల్లాడుతూ తను చూసి చూపుని, ఆ పెద్ద-పెద్ద కళ్ళలో కనిపించిన బాధని చూసి ఒక్క క్షణం నాకే జాలేసింది. అంతలో ఆమె చేసిన మోసం నా కళ్ళముందు కనిపించి గుండె మండించగా ముఖం తిప్పేసుకున్నాను.

నిశ్చేష్టురాలై అలాగే నిలబడింది. నెమ్మదిగా తలదించుకుంది.

తను తలెత్తి నావైపు చూడలేదు, తనింకేం మాట్లాడుతుందో అని నేను ఆగనూ లేదు.

వెంటనే వెనుదిరిగి అక్కడినుండి ఇంట్లోకి నడిచాను. నిర్వికారంగా, నిర్లిప్తంగా నడుస్తూ వెళ్ళి నా గదిలోకి వెళ్లి తలుపులు మూసుకున్నాను.

బయట ఆమెకి ఏశిక్ష వేయాలీ, ఆమెతో సంబంధం వున్నందుకు మా కుటుంబాలకే శిక్ష వేయాలీ అంటూ వారు చర్చ మొదలుపెట్టారు.

అంతలో అమ్మా, నాన్నలూ, అక్కా-బావా, సతీష్, ఆమె తల్లితండ్రులూ, దగ్గరి బంధవులూ అందరూ ఆమె పై మాటల తూటాలు సంధించారు..,

“ఇంత దారుణం ఎలా చేసావు? ఏం తక్కువైంది నీకు? ఎవడు వాడంటూ” నిలదీసారు.

“ఇన్నాళ్ళూ ఎక్కడికి వెళ్ళావు, ఎక్కడున్నావంటూ” నిలేసారు.

“పెళ్ళయివుండీ మరొకరితో సంబంధం ఏర్పరుచుకోవడానికి సిగ్గుగా లేదూ? నీకు ఆ అక్రమసంబంధం ఎప్పుడు ఏర్పడింది? అసలు తిరిగి ఎందుకు వచ్చావ్? అలాంటి బిడ్డనిగానీ, నిన్నుగానీ జగదీషైనా, అతని కుటుంబమైనా ఎలా స్వీకరిస్తారనుకున్నావు?

నీ తల్లితండ్రులకు ఇది ఎంత అవమానమో తెలుసా? మన కులానికెంత చెడ్డపేరు తెచ్చావో నీ నీచపు పని తో నీకేమైనా అర్థమయ్యిందా?

ఎవడితోనో పోతానంటే మేమాపుతామా ఇలా పెళ్ళి మండపంలోకి తిరిగొచ్చి ఏం సాధించాలనుకున్నావ్?” అంటూ ప్రశ్నలమీద ప్రశ్నలు కురిపించారు.

తను ఎవ్వరికీ ఏ జవాబూ చెప్పలేదు, ఏమనీ నోరువిప్పలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments